

Pohádka o zaměstnánichtivé slečně

Bylo nebylo. Teda spíš nebylo. Ten den to totiž vůbec nebylo jednoduché. Dva pohovory, jedno auto, jedno Brno, jeho tři konce, jedna kontinuální, nepředvídatelná a všeobjímající zácpa (dopravní; v jiném kontextu tohoto slova se jednalo spíše o opačný problém). A do toho jedna lehce vystresovaná třicítka, která, když nemá půlhodinového fóra, má pocit, že nestíhá, a že svět se začíná točit naopak (což je - s pravděpodobností limitně se blížíci stu - holý nesmysl). Tentokrát vše proběhlo hladce, takže třicítka v kostýmku a v Káčku, které rozhodně nepůsobilo nikterak repre (byl klasický prosinec na blátě), si poseděla na parkovišti v Bystrci (raději za rohem od TĚ firmy) krásnou třicetivteř hodinku a co dvě minuty koukala na hodiny, které vůbec neubíhaly. Nakonec to přišlo. Pane učiteli, už je čas... Jde se na věc. Věc proběhla příjemně, mile, s pocitem dobře odvedeného výkonu, zašarmilo se, nějaký ten decentní víteček taky proběhl, atmosféra přiměřeně uvolněná, zároveň ale profi, odchod s pocitem, že dojem jsme snad udělali. Uff.

Znovu Káčko (bacha, ať si neumažeme punčošky), znovu Brno, znovu zácpa (dopravní; v jiném kontextu tohoto slova již bylo vše v pořádku). Znovu parkujeme, znovu s šíleným předstihem (každý si nese své rodinné břímě, třicítka v Káčku holt toto - všude je brzy a pak si nudou okusuje nehty až k samým loktům). Čas se opět takřka zastavuje. Pane učiteli, už je zase čas... Jde se na věc. Už jsme klidní, jako ti skřítky, vkráčíme tam s okouzlujícím úsměvem, povíme jim, že třicítka v kostýmku a s punčoškama decetně od bláta (ale zezadu, takže i tak za dámu) je ta pravá pro danou pozici, páč má ty a ty zkušenosti a ty a ty osobnostní předpoklady a že vlastně výběrové řízení můžeme tímto ukončit, protože je jasno. Krásný set-up. Krásný koncept. Krásná myšlenka. Ovšem jen do té doby, než začali hovořit ONI (zástupci jedné nejmenované katedry na jedné nejmenované fakultě jedné nejmenované univerzity).

"A jak snášíte nepřátelskou pracovní atmosféru?", táže se jeden z NICH. Třicítka, byť pohovory otrlá, nečeká takovou otázku, odpovídá "mno, tak upřímně řečeno, mám raději atmosféru přátelskou, kde vládne klid a pohoda", odpovídá tak duchaplně, že by si v tu ránu nejradši dala facku. "Asi novej personalistickej model", běží hlavou třicítce a čeká, odkud přijde další otázka. Ta nepřichází. Nicméně cosi přichází. A není to otázka. Další z NICH se totiž otáčí na svého kolegu a kontruje: "Ale zas až tak hrozný to tady není, Franto". Franta: "Ale je, je to hrozný, Jaruš; slečno, tohle je to nejhorší pracovní prostředí, které si umíte jen představit". Ta optimističtější (nebo ulhanější) z NICH, Jaruš, se otáčí na třicítku s lehce vykuleným zrakem (a to dělala roky za barem, máloco ji tedy vyvede z konceptu) a jakoby omluvně "víte, máme tu teď trošku složitější situaci a tak se to odráží na náladě mezi kolegy, ale to bude zase dobré, nebojte". Třicítka kulí dál, přemýšlí, jestli je z anatomického hlediska možné, aby jí ty oči z důlku vypadly zcela, a baví se představou, co by asi dělali ONI a zda by si toho vůbec všimli. S ohledem na vášnivou debatu, která se tam mezitím strhla, by ale s největší pravděpodobností nezaznamenali, ani kdyby tam spáchala harakiri či si na chvíli odskočila, přinesla malý reaktor a spustila tam jadernou reakci. Tak tam sedí, už neposlouchá a čeká, až si někdo vzpomene, že tam ještě sedí šedý kostýmek a potí se mu skla brýlí (kdyby přece jen vypadly, zarazily by se o ta skla?).

Mno. Kdyby nezazvonil telefon a Maruš z účtárny Frantu neodvolala, asi tam všichni ještě dodnes sedí a dohadují se, jak že to tam vlastně je s těmi vztahy na pracovišti, nicméně Maruš zachránila v tu chvíli vše, co se dalo, možná i Frantovy odměny. Třicítka se zvedla, podala si ruce se zbylými z NICH a takřka pozpátku (a v tu chvíli jí již nešlo o bláto na punčoškách) se vytratila z této panoptikální situace, seběhla schody, vyběhla z vrátek, sedla do Káčka, už jí bylo jedno, co všechno jí dalšího ulpí na punčoškách, a pak už jen doufala, že s NIMI se už nikdy nebude muset znovu setkat. Nikde. A pokud nezemřela, sedí a doufá v tom Káčku dodnes. Konec pohádky.